

Fængselsanstalt, saaledes at Blodet strømmede ud over mig. Dette kan jeg derimod ikke sige lignedes vor ærede Ordfører med Hensyn til Justitsministeren. Det forekommer mig, at Justitsministeren var noget seig. Han var ikke til at bide igennem — han er jo ogsaa noget tørladen. Det forekommer mig, at den høitærede Ordfører ved at sætte disse store Misligheder, der have gaaet i Svang, i Horsens Tugthus, i Forbindelse med Ministeriet paatog sig at bevise noget aldeles Ubesigligt. Jeg kom til at tænke paa, at dengang jeg i 1849 blev Biskop i Lolland-Falsters Stift, indtraf der nogle store Forbrydelser, Mord og Vign.,ovre i Stiftet, og at Høirebladene da sagde, at der kunde man se, hvad Følgerne vare, naar man satte saadan en liberal Mand til Biskop. Det, der nu er foregaaet her, er lige saa begrundet. Den ærede Ordfører bryder sig aldeles ikke om, hvad den saa begavede, indsigtsfulde Forhørsdommer, der har sat sig saa nøie ind i Forholdene, mener. Han vil have enten Tilstaaelser eller Dom; det Andet betyder ikke Noget. Det forekommer mig, at Høire kunde ikke med Rolighed se paa, at Venstre udførte disse Bedrifter. Den høitærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nime-stad) — hans Tænder løbe i Vand ved at se de af Venstre udførte Bedrifter, men det er nu en stor Vælfærdighed; han nøiedes ikke med de Levende, nei, han gravede den Døde op blandt os. Jeg tilstaa, at S. A. Hansen havde et Hjerte, der slog varmt for Fædrelandet og for det store menige danske Folk; det Vidnesbyrd giver jeg ham. Han havde en sin skarpsindig Forstand, der undertiden kunde udarte til Spidsfindighed. Der var i hans Natur noget varmt og Edelt, og det har smertet mig dybt, da jeg saae, at det bukkede under for Fristelserne, men jeg haaber, det er brudt frem, inden han drog sit sidste Aandedræt. Derfor: Grav ham kun op! Fortær ham! Vel bekomme! — Naar vi skulle betragte selve den politiske Stilling, forekommer det mig, at man skal søge at finde det, der er fælles. Naar vi se Grenene paa et Træ, er der nogle, der vende mod Nord, andre, der vende mod Syd, Ost og Vest, men dybere nede samle alle sig sammen i Stammen, og naar vi betragte Meningerne, skulle vi ogsaa se at finde det Fælles, hvori de samle sig, det Fælles, hvori den høitærede Conseilspræsident og den høitærede Formand have fundet hinanden, og hvor Finantsudvalgets ærede Ordfører og den høitærede Justitsminister have kysset hinanden. Det er virkelig saa, at der er en vis fælles Overbevisning; denne fælles Overbevisning er den, at det ministerielle Spørgsmaal et det første,

og tilbage for det Spørgsmaal staar alt Andet; hvad enten det angaar Forbudsæsenet, Havneæsenet, Marinen eller Flaaden, staar det tilbage for det ministerielle Spørgsmaal. Det er det Første, det ene Vigtige, den Mening, man har derom, vil man ikke vige fra; derom ere de allesammen enige, men saa er der den Afvigelse, det tilstaaer jeg, at saa siger det ene Parti, Høire, at Ministeriet skal blive siddende, og det andet Parti, Venstre, siger, at Ministeriet skal gaa. Paa samme Maade er der ogsaa stor Enstemmighed i den Fremgangsaade, hvormed begge Parter søge at hævde deres Overbevisning; Ministeriet staar i den Henseende ganske paa samme Standpunkt som Folkethinget. Folkethinget anvender Visnepolitikken ligeoverfor de af Regjeringens Initiativ fremkomne Forslag, Regjeringen bruger ogsaa Visnepolitikken ligeoverfor de Forslag, der udgaa fra Folkethingets Initiativ. Regjeringen og Folkethinget staa ogsaa i den Henseende ganske paa samme Standpunkt og ere enige; de ere enige i, at det er en meget brugbar Fremgangsaade, at man saaledes bruger Visnepolitikken overfor hverandres Forslag. Naar de Herrer tale om Visnepolitik, saa maa de endelig ogsaa huske paa, at Ministeriet har tilegnet sig denne Politik, at det har tiltraadt den ligeoverfor Folkethingets Initiativ. Ja, nu er der igjen en Forskjel i den Maade, hvorpaa Visnepolitikken anvendes; Regjeringen generer sig ikke for atter og atter at komme frem med sine Lovforslag og saa lade dem visne, se, dertil har Folkethinget ikke Vlyt; Folkethinget siger: Naar det skal gaa saaledes med mine Forslag, fremsætter jeg dem slet ikke. Det er Forskjellen paa Fremgangsaaden, men Grundtanken bliver den samme hos begge Parter. Der har jo nu fundet en Udvikling, en ikke saa lille Udvikling, Sted af Visnepolitikken i indeværende Aar; tidligere lod man Sagerne visne hen i Udvalgene, nu har man derimod nedsat et fælles Udvalg, idet man har standsat 1ste Behandling og samlet dem sammen i dette Udvalg. Det er altsaa et Fremskridt fra Venstres Side, men der har ogsaa fundet et mærkbærdigt Fremskridt Sted fra Høires Side. Det bestaar deri, at man har ladet Visningen ikke alene udstrække sig over det, der er gaaet i Komite, men over selve Forhandlingerne. Det har den høitærede Indenrigsminister Vren for at være gaaet i Spidsen for, derved at han uden videre siger: Jeg svarer ikke derpaa, jeg forlader Salen. Derved anvender han Visnepolitikken ogsaa paa Forhandlingerne, som alt ere komne i Gang, og Conseilspræsidenten, maa jeg tilstaa, er bleven forledet til, efter at have forhandlet, da